



15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 522

Ἔτος ΚΒ΄.

15 Ἰουλίου 1967 (Π.Ο.Η)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Π ρ ό ς

Α' Γενεσιουργὰ αἰτία

- 1) Τὸν Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ. Κων]νον Κόλλιαν
- 2) Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν κ. Στυλ. Παττακὸν
- 3) Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Κων]νον Καλαμποκιᾶν
- 4) Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης κ. Λεων. Ροζάκην

Ἐ ξ ο χ ώ τ α τ ε,

Ἐν ἀρχῇ σπεύδομεν καὶ αὐθις νὰ καθυποβάλωμεν, πρὸς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἐθνικῆς Σωτηρίας, τὰ θερμὰ ἡμῶν συγχαρητήρια, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ βαθέων εὐχαριστήρια, διότι διέσωσε τὸ ἔθνος ἡμῶν ἐκ τοῦ βεβαίου κινδύνου τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἡθικῆς σήψεως.

Διὰ τοῦ παρόντος, καὶ ὅσον ἐνεστὶν συντόμως, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐκθέσωμεν Ὑμῖν γενικὰς τινὰς ἀρχὰς τοῦ Παλαιοημερολογητικοῦ ζητήματος, ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι παρέχομεν Ὑμῖν εὐκαιρίαν, ὅπως ἐπιληφθῇτε ἐνὸς ζητήματος οὐ μόνον ἐκκλησιαστικῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐθνικῶν ἐπιπτώσεων.

Ὁ παλαιοημερολογιτισμὸς (ὡς ἀποκαλεῖται τὸ κίνημα τοῦτο τῆς εὐσεβείας ὑπὸ τῶν ἐπιδιωκόντων ὅλως ἐπιπολαίως τὴν διακωμώδησίν του), προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀγνότερα βάθη τῆς ψυχῆς τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ καὶ ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τῆς ἀποφάσεώς του, ὅπως σταθῇ ἀμετακινήτως ἐν τῇ περιοχῇ τῶν ἱερῶν παραδόσεων, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν Ἐθνικῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἀποτελεῖ τὸν ἀντίποδα τοῦ φρενήρους ἐκείνου ἐκσυγχρονισμοῦ, ὅστις, ἐν τε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ ἔθνει, ὀδηγεῖ εἰς καταστάσεις ἀρνήσεως καὶ διαφθορᾶς, ὡς ἐκεῖναι ἀφ' ὧν τελευταίως ἔσωσεν τὴν πατρίδα ἡμῶν ἡ σωτηρία ἐπέμβασις τῶν στρατευομένων τέκνων τῆς.

Β'. Οὐσία καὶ στόχος

Ὁ παλαιοημερολογιτισμὸς τυγχάνει ἐκκλησιαστικὴ κίνησις, μᾶλλον δ' ὑφίσταται ἐκκλησιαστικῶς ἐν τῇ περιοχῇ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον α) Ὑπάρχουν ἐκκλησίαι ἀκολουθοῦσαι τὸ παλαιὸν ἡ-

μερολόγιον, μεθ' ὧν ἡ Αὐτοκέφαλος Ἑλλαδικὴ τοιαύτη διατηρεῖ κανονικὰς σχέσεις καὶ β) οὐδεμία νομικὴ ἢ κανονικὴ διάταξις ὑφίσταται ἀπαγορευόυσα, ἐπὶ ποινῇ, τὴν τήρησιν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ λατρείᾳ. Τὸ κίνημα τοῦτο ἐπιζητεῖ νὰ συνειδητοποιήσῃ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἐνότητα τῆς καθόλου Ὁρθοδοξίας, ἣν ἀναμφισβητήτως διέσπασεν ἡ ἀντικανονικὴ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Γ'. Τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα καὶ ἡ κοινὴ γνώμη

Ἡ κίνησις τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ὡς κίνησις συντηρητικὴ, ἐδικαιώθη καὶ ὑπὸ ἐκπροσώπων τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας (ἐξ ὧν τινες προσεχώρησαν καὶ ἡγήθησαν ταύτης), ἀλλὰ καὶ ὑπὸ κορυφαίων ἐπιστημόνων (νομικῶν κλπ.), καὶ ὑπὸ τοῦ τύπου (πολιτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ).

Δ'. Τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα καὶ ἡ θρησκευτικὴ συνειδήσις

Ὁ πολίτης ὑποχρεοῦται νὰ πειθαρχῇ ἀπροφασίστως εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ Κράτους· ἀλλὰ καὶ τὸ Κράτος θὰ πρέπει νὰ διασφαλίζῃ τὸν τρόπον τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ πρὸς τὸ θεῖον σεβασμοῦ, ὡς οὗτος ἐμπνέεται ὑπὸ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ ἀτόμου καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ζημιοῦται ἡ πολιτεία, καὶ δὲν διακυβεύεται ἡ ἐννομος τάξις.

Ε'. Ἡ σημερινὴ κατάστασις τῶν παλ[ι]τῶν

Ὁ συμπαγέστερος ὄγκος τῶν Παλ[ι]τῶν πειθαρχεῖ εἰς τὴν ὑφ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικὴν ἡγεσίαν, ἥτις ἀκολουθεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πρ. Φλωρίνης ταμεῖσαν ὁδὸν τῆς μετριοπαθείας· ὑπάρχουν καὶ ἀνεξάρτητοι ἀφ' ἡμῶν ὁμάδες τινές, δικαιολογοῦσαι πῶς τὴν διαπίστωσιν ἀσυνδοσίας τινός. Πλὴν ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν βαρύνει αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ κίνημα, ἀλλὰ τὸν παλαιοκομματισμὸν, ὅστις ἐξεμεταλλεύετο τοὺς Παλ[ι]τας καὶ ἀπέφευγε νὰ εἰσηγηθῇ λύσιν ἐντίμου καὶ ὑπευθύνου διαθρώσεως καὶ ὑποστάσεως τούτων, ἀλλὰ καὶ

εἰς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν μετὰ φανατισμοῦ προσβλέπουσαν εἰς ἡμᾶς.

ΣΤ'. Αἱ ἐθνικαὶ ἐπιπτώσεις

Ὡς γνωστὸν, οἱ γείτονες ἡμῶν ἀκολουθοῦν ἐκκλησιαστικῶς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Παρετηρήθη λοιπὸν κατὰ τὰς μεγάλας ἀκινήτους Δεσποτικὰς ἐορτάς, ἢ ἐορτάς ἀγίων, νὰ διαβαίνωσιν τὴν μεθόριον (πρὸς τὴν Σερβίαν) Ἕλληνες, διὰ νὰ ἐκκλησιασθῶσιν, κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, εἰς Σερβικοὺς Ναοὺς. Δύνασθε νὰ συλλάβετε, ὅποιαν δυσμενῇ ἐπιδρασιν δύνανται ν' ἀσκήσῃ τοῦτο ἐπὶ τοῦ φρονήματος τῶν Ἑλλήνων τῶν ἐν λόγῳ περιοχῶν.

Τί δύνανται νὰ γίνῃ ;

Ἡ ἰδεώδης λύσις θὰ ἦτο ἡ ἐπαναφορὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὴν λατρείαν αὐτῆς τοῦ Β. Δ. τοῦ 1924, δι' οὗ τῇ εἰσηγήσει τῆς τότε Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως, ἐτηρεῖτο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ ἀποσπασθῇ ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἐκ τῆς ὑπολοίπου οἰκογενείας τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν τε τῇ πίστει καὶ τῇ λατρείᾳ. Ἡ ἰσχὺς τοῦ Δ)τος αὐτοῦ οὐδέποτε ἀνεστάλη, ἀλλ' αὐθαирέτως μόνον ἡγνοήθη ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων. Διὰ τῆς λύσεως αὐτῆς λύεται αὐτομάτως τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα καὶ καταρρίπτεται ἀκαρεῖ πᾶν πρόσχημα ἐκμεταλλεύσεως τῆς εὐσεβείας ἐνὸς τόσον συμπαθοῦς λαοῦ.

Ἐν ἀδυναμίᾳ μᾶς τοιαύτης λύσεως θὰ ἠδύνατο ἡ Κυβέρνησις νὰ συστήσῃ διερευνητικὴν ἐπιτροπὴν, ἥτις λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν α) τὴν ἀρχὴν τοῦ σεβασμοῦ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως β) τὴν πραγματικότητα τῶν παλαιοημερολογιτῶν, οἵτινες ἀνήκουν εἰς τὰ ἐθνικῶς εὐρρωστα καὶ ὑγιᾶ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας γ) τὸ ὅτι τὸ παλαιοημερολογιτικὸν ἐτέθη καὶ πάλι ὡς θέμα τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου Ρόδου, δ) τὴν ἀνάγκην περιστολῆς πάσης ἐκμεταλλεύσεως, προβῇ, διὰ συντακτικῆς πράξεως, ἡ ἀναγκα-

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ; «ΚΑΙ ΕΖΗΣΑΝ ΚΑΙ ΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ»

('Αποκ. κ'. 4)

Μέρος 7ον

Περὶ τῶν χιλίων ἐτῶν πολλὰ γινώμει ὑπάρχουν. Τινὲς ἀποβλέποντες εἰς τὸ Γραφικὸν «χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου, Κύριε, ὡς ἡ ἡμέρα ἡ χθὲς, ἣτις διήλθε, καὶ φυλακὴ ἐν νυκτί», νομίζουν τὰ χίλια ἔτη ὡς ἄπειρα ἔτη. Τοῦτο θὰ ἦτο ἀληθές, ἐὰν ὁ σ. ὦριζε τὸν χρόνον ὡς ἔτη θεϊκά. Ἀλλ' ὁ σ. ἀναφέρεται ὄχι εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἀλλ' εἰς τὴν ἐν χρόνῳ ἐγκοσμίῃ κίνησιν τῆς ζωῆς, ὥστε ὁ Σατανᾶς νὰ εἶναι δεδεμένος ἐπὶ χίλια ἔτη, ἵνα μὴ πλανήσῃ ἔτι τὰ ἔθνη· ὅταν δὲ συμπληρωθῶν τὰ χίλια ἔτη θὰ λυθῇ καὶ θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς φυλακῆς του, ἵνα πλανήσῃ τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς καὶ νὰ συναγάγῃ αὐτὰ εἰς πόλεμον εἰς θλον τὸ πλάτος τῆς γῆς. Δι' ὅλα αὐτὰ τὰ χίλια ἔτη μὲ ὅλην τὴν ἀλληγορίαν, τὴν ὁποίαν περιλαμβάνει τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν ὡς χρονικὴν περίοδον καθωρισμένην ὑπὸ τοῦ συγγραφέως μὲ ἄγνωστα εἰς ἡμᾶς ὅρια, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐνῷ αἱ ψυχαὶ τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ συμβασιλεύουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν μετ' Αὐτοῦ, εἰς τὴν γῆν συντελοῦνται γεγονότα ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν πίστιν τῶν ἐθνῶν καὶ τὴν ἀποπλάνη-

σιν αὐτῶν. Ἡ δέσις τοῦ Σατανᾶ εἶναι ἀλληγορία διὰ τὴν ἀδυναμίαν του νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη.

Πραγματικῶς μετὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διωγμῶν, ἰδίᾳ δὲ μετὰ τὸν ὅτον αἰῶνα ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία διεδόθη εἰς τὰ ὅρεια κλίματα τῆς Εὐρώπης, εἴτα εἰς τὴν Ρωσσίαν καὶ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς μετὰ τόσης εὐκολίας, ὥστε ὁ Διάβολος νὰ μὴ δυνήθῃ νὰ παρεμβάλῃ προσκόμματα εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς πίστεως τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῶν ἐθνῶν καὶ νὰ εἶναι ὡς δεδεμένος. Ἐτελείωσεν ἡ ἐποχὴ αὕτη; Καθ' ἡμᾶς ἐτελείωσε. Διότι, ὅταν βλέπωμεν εἰς τὴν ἐποχὴν μας τόσῃ διαστροφῇ τῆς πίστεως πολλῶν καὶ τόσῃ ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς Ἀληθείας, ὥστε πλείστοι νὰ εἶναι «ἀπίστων χεῖρονες» χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, τότε πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὰ χίλια ἔτη ἐπέρασαν καὶ ἐλύθη ὁ Σατανᾶς καὶ ἐπλάνησε τὰ ἔθνη εἰς τὴν ἀπιστίαν, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀντιχρίστου κυριαρχεῖ καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν λαῶν. Ἀπόδειξις τούτων εἶναι αὕτη ἡ παρουσία τῶν σημερινῶν χιλιαστῶν.

Δὲν ἤδύνατο νὰ φαντασθῇ ἀνθρωπίνη διάνοια τοσοῦτον συνονθύλευμα αἰρετικῶν δοξασιῶν δυνάμενον νὰ καταστρέψῃ τὸ σωτήριον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ὅσον τὸ τῶν σημερινῶν χιλιαστῶν, οἱ ὅποιοι ἐλαυνόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐξαπολυθέντος σατανικοῦ πνεύματος, εἰσέδυσαν εἰς ὅλας τὰς χώρας, ὑπὸ τὴν πρόφασιν μὲν νὰ διδάξουν τὴν προσεχὴ ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν πραγματικὴν ἔμως θέλησιν νὰ ἐνσπείρουν τοιαύτας ιδέας, αἱ ὁποῖαι οὐσαι ἀναιρετικαὶ τῶν θεμελιωδιστάτων διδασκαλιῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, δημιουργοῦν νέαν ἐθραϊκὴν θρησκείαν μὲ τὴν ἀνανεωθείσαν προσδοκίαν Μεσσίας. Ὡς ἐξωτερικὴν δὲ καὶ ἐμφανὴ ἐκδήλωσιν τῆς λύσεως τοῦ Σατανᾶ καὶ τῆς πλάνης τῶν ἐθνῶν ὀρίζει ὁ συγγραφεὺς μέγαν πόλεμον ἐκτεινόμενον ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, κατὰ τὸν ὁποῖον καταβαίνει πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατατρώγει τοὺς πολεμοῦντας ('Αποκ. κ' 9).

Περὶ μὲν τοῦ πολέμου τούτου, ἐὰν ὁ παρελθὼν δὲν εἶναι ὁ τελευταῖος, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διακινδυνεύσωμεν προρρήσεις· ἀλλὰ πῶς ὁ Εὐαγγελιστὴς πρὸ 19 αἰῶνων διείδε τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ σατανικοῦ πνεύματος καὶ εἰς τὸ πολιτικὸν καὶ εἰς τὸ πνευματικὸν πεδῖον; Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος εἶναι περὶ χιλιαστῶν, ἃς μὴ νομίζουν οὗτοι, ὅτι εἶναι ἔξοι εἰς τὴν λύσιν τοῦ Σατανᾶ. Ἡ ὑπαρξὶς των καὶ αἱ πρόδοι των εἰς τὰς χώρας εἶναι ἀπόδειξις τοῦ πνεύματος τῆς πλάνης ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἐμφοροῦνται. Αἱ ἐνσπειρόμεναι ιδέαι εἶναι

στικοῦ Νόμου, εἰς ἀναγνώρισιν τῶν Παλ)γι-
τῶν, ὡς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ὑπὸ ποι-
μένας καὶ ἀρχηγούς, ἰδεολογικῶς μὲν συγγε-
νεῖς πρὸς τὸ ποίμνιον, ἀναφερομένων ὁμως
ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν Διοικητικῶν καθηκόν-
των εἰς τὰς ἀρμοδίας πολιτικὰς ἀρχάς, ὥστε
νὰ διασφαλισθῇ ἡ ἰδεολογικὴ αὐτονομία τῶν
Παλ)τῶν.

Ἔχομεν δ' ἐλπίδος, ὅτι ἡ Σεβαστὴ Ὑμῶν
Κυβέρνησις θὰ ἐνωτισθῇ μετὰ προσοχῆς, τὰς
εἰσηγήσεις ἡμῶν αὐτὰς καὶ θὰ προσθέσῃ εἰς
τὰ κατορθώματά της τὴν λύσιν ἐνὸς ἐπιμά-
χου ζητήματος, ἀποφεύγουσα ὀξύτητας ἐπὶ
θρησκευτικῶν ζητημάτων, δυνάμενων νὰ προ-
καλέσωσιν δυσμενῇ διεθνῇ ἀντίκτυπον.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν εὐχέται πρὸς Κύριον
Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

+ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀπάλλαξέ με, Ἰησοῦ,

- Ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὲ λυποῦνται.
- Ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς προτιμήσεως.
- Ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἔχω ἐπιρροήν.
- Ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὲ ἐπιδοκιμάζουν.
- Ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κυριαρχῶ.

Ἀπάλλαξέ με, Ἰησοῦ,

- Ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ταπεινώσεως.
- Ἀπὸ τὸν φόβον τῆς καταφρονήσεως.
- Ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ κατατρεγμοῦ.
- Ἀπὸ τὸν φόβον τῆς συκοφαντίας.
- Ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ νὰ λησμονηθῶ.
- Ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ νὰ γελοιοποιηθῶ.
- Ἀπὸ τὸν φόβον μὴ μὲ ἀδικήσουν.
- Ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ὑποφίας.

Δός μου τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς τελειότητος ἀκαλόγως τῆς ἱκανότητός μου, ἐπομένως ἐπέτρεψε εἰς τοὺς ἄλλους νὰ εἶναι τελειότεροι ἀπὸ ἐμέ.

τὰ ζῆλνια, διὰ τὰ ὅποια ὁ Κύριος διεθεδαίωσεν, ὅτι ὁ ἐχθρὸς του, ἦτοι ὁ Διάβολος, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἐνέσπειρε διὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰ σωτηριώδη ἀποτελέσματα τῆς πίστεως εἰς τὸν Κύριον.

Ποῖται δὲ εἶναι αἱ ἰδέαι αὗται; Εἶναι πᾶσαι αἱ κατὰ καιροὺς ἀναφανέσκει αἰρετικαὶ δοξασαί, τὰς ὁποίας κατεπολέμησεν ἡ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἐπὶ 19 αἰῶνας.

Ἐάν δὲ ὑπῆρξαν ἀποτρόπαιοι οἱ αἰρετικοὶ ἔχοντες μίαν μόνην κακοδοξίαν, ὅποιαν θέσιν ἔχουν ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας οἱ καινοφανεῖς οὗτοι αἰρετικοί, οἱ ὁποῖοι οὐδὲν δόγμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως παραδεχόμενοι δύνανται νὰ ὀνομασθῶν ἀντιτριαδῖται, ἀρειανοί, ἄλογοι, πνευματομάχοι, ἀντιδικομαριανῖται, θνητόφυχοι, εἰκονοκλάται κλπ.;

Διὰ τοῦτο δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς ἀπὸ τὰ βιβλία των νὰ συμπαράγῃ τὸ σύστημά των, διότι ὅσα γράφονται εἶναι λίαν συγκεχυμένα, ἀλλὰ οὐτε εἶναι δυνατόν μὲ τὴν συζήτησιν μὲ αὐτοὺς νὰ καταλήξῃ τις εἰς συμπέρασμα, διότι ὅσα λέγουν εἶναι παπαγαλισμοί. Ἦλθαν αὐτὰ νὰ κλείσουν τὴν ἐπὶ 19 αἰῶνας συνεχῇ ἀποστολικὴν παράδοσιν διὰ νὰ ἀρχίσῃ νέα δῆθεν διδασκαλία, συγκεντροῦσα ἐν αὐτῇ, ὅτι σαθρὸν ἐδιδάχθη παρὰ τῶν αἰρετικῶν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνδιατριψόμεν εἰς τὰς ἰδέας των; Ὅλιγας τιγὰς βασικὰς, διδασκαλίας των θὰ ἀναφέρωμεν διὰ νὰ κρίνουν οἱ ἀναγνώσται μας, ἐάν εἶναι δυνατόν οἱ χιλιασταὶ νὰ καλοῦνται πλέον χριστιανοί.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Ἀγαπητὴ Νεότης.

Πολλοὶ ἐπιζητοῦν ν' ἀποσείσουν τὸν ζυγὸν τῆς θρησκείας καὶ θέλουν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ ποῖαν ἐλευθερίαν; Ἐλευθερίαν ὀνομάζουν τὴν ἐξουθένωσιν τῆς σάφρονος ἐγκρατείας, τὴν ἀθέτησιν τῶν ὁραίων παραδόσεων τοῦ ἔθνους. Ἐλευθερίαν ὀνομάζουν τὸν οἴστρον τῶν ὑπερφηγάνων λογισμῶν καὶ τὴν θρασύτατην ἀπόνοιαν, μεθ' ἧς πολυπραγμόνως ἀνακρίνουν τὰ ὑπερφυὰ τῆς ἀνωμότητος πίστεως δόγματα, καθυποτάσσοντας τοῦ θεοῦ τὴν ἀθεντίαν εἰς τὸν ἀνθρωπίνων φρενῶν τὴν ἐπίκρισιν. Προσέχετε ἑαυτοῖς, ὦ νέοι. Μὴν ἔχετε τὴν ὑπερφηγανίαν εἰς τὰς πράξεις καὶ λόγους. Τὸ τέλος αὐτῆς εἶναι ἄθλιον. «Μειράκια ἐφ' ἑαυτοῖς πεφύσμημένα ἐβλαψεν ὑμᾶς ἀφροσύνη δεινὴ, Θεός». Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι τὸ ὑψηλὸν βάθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου μίαν ἡμέραν θὰ φέρῃ θριαμβευτικῶς τὴν πτῆσιν του μέχρις αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ. Μὴ νομίζετε ἀγαπητοί μου, ὅτι διὰ τούτων θέλωμεν νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν λογικὴν ἔρευναν, ἔχι' ὁ ἄνθρωπος «φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρέγεται» καὶ φύσει ἐρευνᾷ ζητῶν τὴν ἀλήθειαν, τὴν τροφήν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν μετριοφροσύνην τοῦ σοφωτάτου «ἀνδρῶν ἀπάντων», τοῦ Σωκράτους, ὅστις ἔλεγεν ὅτι «ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα» καὶ τῶν μεγάλων γιγάντων τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης. Εἰς τὴν διατήρησιν τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ ὁ νέος πίστιν εἰς τὸν Θεόν, ὅστις παρέχει πλουσίως τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμίν του. Ἄνευ τῆς χάριτος ταύτης ἥκιστα δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας. «Πᾶση φυλακῇ τήρει τὴν καρδίαν» ἐκ γὰρ τούτων ἐξέρχεται ζωὴς (Παροιμ. Δ' 23). Μὴ ὑποχωρήσετε ποτε εἰς τὰ δελεάσματα τῆς κακίας καὶ τὰς γλυκαίας μελωδίας τῶν σειρίνων. Ἡ ὑποχώρησις γεννᾷ τὴν ἁμαρτίαν ἥτις, συνεχῶς γινομένη, ἀποβαίνει συνήθεια καὶ δευτέρα φύσις, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ διόρθωσις καὶ ἀναγέννησις ἀποβαίνει δυσκολωτέρα. «Μεγάλη τῆς συνηθείας ἡ τυραννίς, καὶ τοσαύτη, ὥς εἰς φύσεως ἀνάγκη καθίστασθαι» (Χρυστ. Ὁμιλ. Ζ' εἰς Β' Κορινθ.).

Βεβαίως ἀπαιτεῖται κόπος καὶ ἐργασία πολλὴ καὶ ἐργήγορις διὰ νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ ὁ νέος εἰς τὴν ἁμαρτίαν· διότι «στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ δόξ» τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς. Τίς ἀργὸς καὶ ράθυμος ἐβραδέυθη; Τίς κοιμώμενος ἔστησεν τρόποιον; Τίς τρυφῶν ἠρίστευσε καὶ ἐστεφανώθη; Οἱ κόποι πλέκουν στεφάνους· οἱ πόνοι γέννουν ἐλευθερίαν· αἱ θλίψεις φέρουν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. «Διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Πράξ. ΙΔ' 22).

Γρηγορεῖτε λοιπόν, ὦ νέοι· προσέχετε. Ἀγωνίζεσθε κατὰ τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς σαρκός. Ὁ κύριος τῶν παθῶν εἶναι ἀληθῶς ἐλεῦθερος. Διὰ τῆς πίστεως καὶ ἀρετῆς ἀποβαίνεται ἀληθεῖς ἄνθρωποι καὶ χριστιανοί· ἐργάται τῆς πατρὸς καλοί· ἄνδρες τιμώμενοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ στεφανώμενοι ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων. Μετὰ μνήμης τὸν αἰὶ χρόνον ὑμνούμενοι θαλλοῦσιν» (Ἐστροφ. Απομνημ. Β'. α').

Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου

Ἡρώτησε ποτὲ ἀδελφός τις τοῦτον τὸν ἅγιον γέροντα, λέγων, τί γὰρ κάμω, ἐπειδὴ πολλάκις συμβαίνει νὰ ἔχω πράγμα τι, τὸ ὁποῖον χρειάζομαι ἢ διὰ τὴν ἀσθένειάν μου, ἢ δι' ἐργασίαν, ἢ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν, καὶ χωρὶς αὐτοῦ δὲν δύναμαι νὰ ζήσω εἰς τὴν ἡσυχίαν, καὶ ὅταν βλέπω ἄλλον τινά, ὅτι ἔχει χρεῖαν τοῦτου τοῦ πράγματος, νικῶμενος ὑπὸ ἐλέους, δίδω τοῦτο εἰς αὐτόν. πολλάκις δέ, καὶ ἐὰν τυχὸν ζητήσῃ τις τοῦτο, οὕτω πράττω διότι ἀναγκάζομαι ἐκ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐντολῆς καὶ ὕστερον μὲ κάμνει ἡ τοῦτου χρεῖα νὰ πέσω εἰς φροντίδα καὶ ταραχὴν τῶν λογισμῶν, καὶ σκορπίζεται ὁ νοῦς μου καὶ ἐνίστε ἱσως ἀναγκάζομαι ν' ἀφήσω τὴν ἡσυχίαν, καὶ ν' ἀπέλθω εἰς τὸν κόσμον πρὸς ζήτησιν τοῦτου τοῦ πράγματος. ἐὰν δὲ ὑπομένω καὶ δὲν ἀπέλθω, στενοχωροῦμαι, καὶ ταραττονται οἱ λογισμοί μου δὲν ἡξεύρω ποῖον ἐκ τῶν δύο νὰ προτιμήσω, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παύει καὶ σκορπίζει τὴν ἡσυχίαν μου διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ ἀδελφοῦ μου ἢ νὰ παραβλέψω τὴν αἴτησιν τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ νὰ ὑπομένω εἰς τὴν ἡσυχίαν;

Πρὸς ταῦτα ἀποκριθεὶς ὁ γέρων εἶπεν:

Ὅταν πᾶσα ἐλεημοσύνη, ἡ ἀγάπη, ἡ εὐσπλαγχνία, ἢ ἄλλο τι παρόμοιον, τὸ ὁποῖον κὰν γίνηται διὰ τὸν Θεόν, σ' ἐμποδίζει ἐκ τῆς ἡσυχίας, καὶ σ' ἀναγκάζει νὰ ἐξέλθῃς εἰς τὸν κόσμον, καὶ σ' ἐμποδίζει εἰς φροντίδας καὶ σὲ ταραττεῖ ὑπὸ τὴν ἐνθούμην τοῦ Θεοῦ, καὶ κόπτει τὰς εὐχὰς σου, καὶ σὲ εἰσάγει εἰς ταραχὴν καὶ ἀκαταστασίαν τῶν λογισμῶν, καὶ σὲ παύει ἐκ τῆς μελέτης καὶ ἀναγνώσεως τῶν θείων λογίων, ἥτις εἶναι ὄπλον, τὸ ὁποῖον σὲ λυτρώνει ἀπὸ τὸν διασκορπισμὸν τοῦ νοῦς, καὶ παύει τὴν παραφυλακὴν σου, καὶ σὲ κάμει, ἀφοῦ δεθῇς εἰς τὴν ἡσυχίαν, νὰ περιπατῇς καὶ νὰ

περιφέρῃσαι, καὶ ἀφοῦ μονωθῇς, νὰ συναναστρέφῃσαι, καὶ διεγείρει κατὰ σοῦ τὰ τεταμμένα πάθη καὶ παραλύει τὴν ἐγκράτειαν τῶν αἰσθησέων σου, καὶ ἀφαιρεῖ τὴν ἀπὸ κόσμου θνηξίν, καὶ σὲ καταβιάζει ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας, τῆς ὁποίας τὸ ἔργον ὑπάρχει μία φροντίς διὰ τὸν Θεόν, καὶ σὲ θέτει εἰς τὴν τάξιν τῶν κοσμικῶν, ἃς λείψῃ, καὶ ἃς χαθῇ ἡ τοιαύτη ἀρετὴ, καὶ ἡ τοιαύτη ἐλεημοσύνη, ἐπειδὴ τὸ πλήρωμα τῆς τελείας ἀγάπης διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ σώματος εἶναι ἔργον τῶν κοσμικῶν καὶ ὄχι τῶν μοναχῶν, οἵτινες ζῶσιν εἰς τὴν ἡσυχίαν ἔτι δὲ τὸ ἔργον τῆς ἐλεημοσύνης εἶναι καλὸν καὶ ἐπαινετὸν καὶ δι' ἐκείνους, οἵτινες ὑπάρχουσι τῆς κατωτέρας τάξεως. ἢ ἔχουσι τὴν ἡσυχίαν μεμιγμένην, καὶ εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται εἰς τὰς πόλεις. Ὅσοι δὲ τῇ ἀληθείᾳ ἐξελέξαντο τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀναχώρησιν σώματι καὶ νοί, ἵνα ἔχουσιν ἴδιον ἔργον τὴν διὰ τῆς διανοίας αὐτῶν μεμονωμένην εὐχήν, καὶ τὴν νέκρωσιν τῶν παρεχομένων πραγμάτων δὲν πρέπει οἱ τοιοῦτοι νὰ ἀπασχολῶνται εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν σωματικῶν, καὶ νὰ ἐργάζωνται τὴν φαινομένην ἀρετὴν, ἵνα δι' αὐτῆς δικαιωθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καθὼς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, διὰ τῆς νεκρώσεως τῶν μελῶν αὐτῶν νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν Χριστὸν τὴν καθαρότητα τῶν ἑαυτῶν λογισμῶν ὡς θυσίαν καὶ ἀπαρχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν, καὶ νὰ ὑπομένωσι τὰς θλίψεις τῶν σωματικῶν κινδύνων διὰ τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα· ἐπειδὴ ἡ μοναχικὴ πολιτεία ὑπάρχει ἰσότητος τῇ πολιτείᾳ τῶν ἀγγέλων. Δὲν πρέπει λοιπὸν ἡμεῖς ν' ἀφήσωμεν τὴν ἐπουράνιον ἐργασίαν καὶ νὰ καταγινώμεθα εἰς πράγματα κοσμικά.

Τῷ δὲ Θεῷ ἡμῶν εἴη δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἰκοδομητικὴ στήλη

Περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἐξομολογήσεως

Ἐν τῇ ἱ. Ἐξομολογήσει ὁ πιστὸς λαμβάνει διπλὴν χάριν: α) Τὴν χάριν τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ β) Τὴν χάριν ποῦ ἐνισχύει αὐτὸν ἐναντίον νέων πειρασμῶν καὶ σκανδάλων, πρὸς ὑπερνίκησιν ἐναντίον τῶν μηχανευμάτων καὶ πανούργων μεθοδεῶν τοῦ Σατανᾶ. «Ἀνάγκη γὰρ ἔλθειν τὰ σκάνδαλα, δοῦνάκει ὁ Κύριος» (Ματθ. ΙΗ. 7). Ἡ ἀνάγκη αὕτη κάμνει ἀναγκαίαν τὴν ἐνδυνάμωσιν ἐναντίον τῶν περιστάσεων τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν αἰωνόηποτε σκανδάλων καὶ εὐκαιριῶν πρὸς ἁμαρτίαν, ἐνδυνάμωσιν, ἣν ὀνομάζομεν Χάριν, ἐφ' ὅσον ἔχει πηγὴν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου.

Ἀλλὰ τῆς Χάριτος ταύτης νομεῖς εἶναι τὸ Μυστήριον τῆς ἱ. Ἐξομολογήσεως. Ἡ λύτρωσις ἐκ τοῦ πονηροῦ συνιστᾷ ἐν αἰτήμα ἐν τῇ Κυριακῇ προσευχῇ: «Ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ» (Ματθ'. ΣΤ'. 13. Λουκ. ΙΑ. 4). Τὴν λύτρωσιν αὐτὴν ἐγγυᾶται καὶ παρέχει ἡ Χάρις, ἣν νέμει ὁ Πνευματικὸς διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐξομολογουμένου κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως.

Τὸ μυστήριον τῆς ἱ. Ἐξομολογήσεως εἶναι μία πλουσία καὶ ἀνεξάντλητος πηγὴ Χάριτος, προσιτὴ εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ποῦ ἡμάρτησαν εἴτε ἐλαφρῶς εἴτε βαρέως. Εἶναι ἐν μέσῳ πρὸς σωτηρίαν εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς πιστοῦ. Διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ ἄνθρωπος ἀποκόπτεται ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, γίνεταί ὡς ἡ ξηρὰ δεξιὰ χεὶρ τοῦ ξηρὰν τὴν χειρὰ ἔχοντος ἀνθρώπου τοῦ Εὐαγγελίου (Λουκ. ΣΤ. 6 - 8, Ματθ. ΙΒ'. 9 - 10. Μάρκ. Γ. 1 - 3). Διὰ τῆς Ἐξομολογήσεως, ὅταν αὕτη εἶναι εὐκρινὴς ἐπαναποκαθίσταται ὁ πιστὸς εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς μέλος ὀγιές, εἰς τὸ δικαίωμα τῆς ἀπολαύσεως τῆς Χάριτος. Δύναται δὲ μένων ἐν τῇ μετανοίᾳ καὶ ζῶν ἐν ἀγιότητι εἶναι νὰ τύχῃ τῆς οὐρανίου μακαριότητος.

Ἐν τῇ Ἐξομολογήσει ὁ πιστὸς καθαρίζεται ἀπὸ παντὸς ρύπου ἁμαρτίας, ἀναγεννᾶται. Ἐξέρχεται ἐξ αὐτῆς, ὡς ἐξῆλθεν ἐκ τῶν ὕδατων τοῦ Ἰορδάνου Νεμὴν ὁ Σῶρος (Δ. Βασιλ. Ε. 1 - 19).

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΝΟΥΝΤΑΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΚΡΙΜΑΤΩΝ

(Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν)

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ὁ ἀσεβὴς φαίνεται, ὅτι εὐτυχεῖ, καὶ οἱ πιστοὶ ταράττονται. Διὰ τί; Εἶναι λοιπὸν τόσον μικρὰ ἡ αἰωνιότης, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ φλογίζεται ὁ ἀσεβὴς, ὥστε νὰ μᾶς ἐνοχλῇ ἡ ἀνεσις, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνει εἰς τὴν προσωρινὴν σκηνὴν τοῦ κόσμου τούτου; Καὶ ἂν ὁ Θεὸς μακροθυμῇ, διὰ νὰ τὸν ἐλκύσῃ διὰ τῆς ἀγαθότητός του, ἂν ὁ Θεὸς τὸν θεωρῇ ἀνίκανον διὰ νὰ δεχθῇ τὴν διὰ τῶν συμφορῶν παιδαγωγίαν καὶ τελείωσιν, καὶ μεταχειρίζεται ἥπια μόνον καὶ μαλακὰ μέσα, πρέπει τοῦτο νὰ μᾶς σκανδαλίσῃ; Ἐπειτα, τί λέγομεν, ὅτι εὐτυχεῖ ὁ ἀσεβὴς; Τὸ τρώγειν λοιπὸν ἐν τρυφῇ καὶ τὸ πίνειν, καὶ τὸ διασκεδάζειν, ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν εὐτυχίαν; Καὶ ὅταν ὁ ἀσεβὴς μαστιγῇται ἀπὸ τὰ πάθη του καὶ ταράττῃται ἀπὸ τὰς πονηρὰς ἐπιθυμίας του, ὅταν οὕτε εἰς τὴν ψυχὴν του, οὕτε εἰς τὴν οἰκογένειάν του, οὕτε εἰς τὰς κοινωνικάς του σχέσεις δύναται νὰ εὕρῃ τὴν γαλήνην ἐκείνην καὶ τὴν ἁρμονίαν, ἣτις εἶναι ἡ βάσις τῆς μακαριότητος, τί εὐτυχία εἶναι ἡ εὐτυχία τοῦ ἀσεβοῦς;

Καὶ μήπως δὲν ἔρχεται ὧρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀσεβεῖς τιμωροῦνται καὶ μὲ ἀσθενείας καὶ θανάτους προσώπων ἡγαπημένων καὶ μὲ ἀπώλειαν περιουσίας καὶ μὲ καταφρόνησιν ἐκ μέρους τοῦ κόσμου καὶ μὲ τῶσας ἄλλας πληγὰς; Ἀλλὰ δὲν τιμωροῦνται ὅλοι οἱ ἀσεβεῖς; Ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμῶς κρίσει ὅλοι θὰ τιμωρηθῶσιν. Αὐτὸς ὁ Κύριος τὸ ἐβεβαίωσε. Καὶ ἂν δὲν τιμωρῶνται εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ὅλοι, καὶ τοῦτο ἔχει τὸν σκοπὸν του. Διότι εἶναι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι λέγουν· δὲν ὑπάρχει κρίσις μέλλουσα· καὶ ἄθε κακία τιμωρεῖται εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ἐάν λοιπὸν, πράγματι ὅλοι οἱ ἀσεβεῖς καὶ πονηροὶ ἐτιμωροῦντο ἐδῶ, θὰ ἐπληθύνοντο οἱ ἁρνοῦμενοι τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν μισθαποδοσίαν. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἀκολουθεῖ μέσον τι. Διὰ νὰ μὴ θρασύνωνται οἱ ἄνθρωποι καὶ χειροτερεύουν, μὲ τὴν ιδέαν, ὅτι ἡ θεία δικαιοσύνη δὲν ἐπεμβαίνει εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, διὰ τοῦτο τιμωρεῖ καὶ ἐδῶ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀσεβῶν. Δὲν τιμωρεῖ ὅμως καὶ ὅλους, διὰ νὰ ἐνισχύηται ἡ πίστις εἰς τὸν λόγον τῆς μελλούσης κρίσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ δικαιοσύνη θὰ ἐνασκηθῇ γενικῶς καὶ θὰ λάβῃ πλήρη ἱκανοποίησιν διὰ τῆς τιμωρίας ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν.

Διὰ τί πάσχουν οἱ ἀγαθοί;

Τὸ ὅτι ὑποφέρουν οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, καὶ αὐτὸ σκανδαλίζει πολλοὺς καὶ φαίνεται ἐναντίον εἰς τὴν θεῖαν δικαιοσύνην. Ἀλλὰ διὰ τί; Ὁ κόσμος δὲν εἶναι τράπεζα ἀπολαύσεως, οὐδὲ οἶκος ἀνέσεως. Τί δὲ εἶναι; στάδιον ἀγώνος. Ὅσκις καλύτερὰ γυμνασθῇ καὶ γενναϊότερον ἀγωνισθῇ, λαμπρότερον καὶ θὰ λάβῃ τῆς νίκης τὸν στέφανον. Τί δὲ εἶναι θλίψις; Γυμνάσι-

ον. Καὶ ἡ συμφορὰ; Ἀσκήσις. Καὶ πόλλας ὁ Θεὸς πολλαπλασιάζει τὰς θλίψεις καὶ τὰς συμφορὰς εἰς τοὺς πλέον ἀγαθοὺς. Ἀπὸ ἀδικίαν; Ὁχι· ἀπὸ ἀγάπην. Διὰ νὰ ἀναδειχθῇ περισσότερο ἡ ἀνδρεία των καὶ τοῖς δοθῇ μεγαλυτέρα ἡ ἀμοιβή. Τί κάμνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς κοσμικοὺς; Ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀγαποῦν τοὺς ὑποβάλλουν εἰς κόπους καὶ ἀσκήσεις καὶ τοὺς φέρουν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς πάλης καὶ τῆς πυγμῆς, καὶ τοῖς δίδουν φοβερώτερους ἀνταγωνιστάς, ὥστε νικῶντες νὰ ἐπαινεθῶν περισσότερο. Αὐτὸ κάμνει καὶ ὁ Θεός. Ὁ ν ἄ γ α π ᾱ Κ Ὑ ρ ι ο ς π α ι δ ε ῦ ε ι.

Ὁ υἱός, ὁ ὅποτος, ἐν ὧρα πολέμου μένει μακρὰν ἐπιδιδόμενος εἰς τὴν τρυφὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν, εὐχαριστεῖ τὸν πατέρα του; Ὁχι. Καὶ ὁ ἴδιος δὲ καταφρονεῖται. Ἐνῷ αἱ πληγαί, τὰς ὁποίας ἐπιδεικνύει ὁ υἱός, ἀποτελοῦν δόξαν ἰδικὴν του καὶ σέμνωμα τοῦ πατρὸς του. Τί λοιπὸν σκανδαλίζομεθα, ἂν ἀφορμαὶ ἀγῶνων δίδονται εἰς τοὺς δικαίους καὶ ἀγαθοὺς; Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ θὰ τοὺς κάμουν ἐνδοξότερους, καὶ ἀπὸ τὰς θλίψεων καὶ τοὺς πόνους θὰ ἐκπηγάσῃ ἡ αἰωνία μακαριότης των. Πρέπει διὰ τοῦτο νὰ τοὺς θρηγῶμεν, ἢ πρέπει νὰ τοὺς μακαρίζωμεν;

Ἐπειτα καὶ τόσοί δίκαιοι καὶ ἀγαθοὶ δὲν διάγουσι καὶ ἐδῶ ἐν ἀνέσει καὶ τιμῇ; Καὶ τὰ δύο ἔχουν τὸν λόγον των. Μὲ τὸ ὅτι τόσοι δίκαιοι πάσχουν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἐνισχύεται περισσότερο ἡ πίστις εἰς τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν μελλούσαν μισθαποδοσίαν· διότι θὰ ἦτο ἀτοπώτατον νὰ πιστεύῃ τις ὅτι ὁ Θεός, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἄλλη ζωὴ, ἀφίνει νὰ τιμωρῶνται εἰς τὴν ἐνταῦθα τόσοι ἀγαθοὶ ἄνθρωποι. Δίδει καὶ ἄνεσιν ἀπὸ τώρα εἰς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ βεβαιώσῃ μὲ τὰ προσήμια αὐτά, ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς ἱκανοποίησεως δι' ὅλους τοὺς δικαίους καὶ διὰ νὰ μὴ ἀποθαρρύνωνται οἱ ἀσθενέστεροι μὲ τὴν ιδέαν, ὅτι κάθε δίκαιος εἶναι ὠρισμένος νὰ ὑποφέρῃ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Διὰ τί πολλοὶ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ὑποφέρουσι;

Πολλὰ καὶ διάφορα εἶναι τὰ αἷτια. Καὶ ἡ ἀκρασία τῶν γονέων, ἣτις διὰ τῆς κληρονομικότητος μαστίζει τὰ τέκνα, καὶ ἡ κακὴ ἀνατροφή, καὶ δυσμενεῖς κλιματολογικαὶ συνθήκαι, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα συμπτώματα· πρὸς δὲ τούτοις, τὸ ὅτι ὁ Θεὸς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν γνωρίζει, ὅτι θὰ γίνουν πονηροί. Καὶ διὰ τοῦτο προκαταλαμβάνει νὰ τοὺς δεσμεύσῃ μὲ τιμωρίας. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ἀπὸ τὰς συμφορὰς αὐτῶν ἐσωφρονίσθησαν πόλλας γονεῖς, ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς. Τοῦτο δὲ δὲν εἶναι κέρδος μικρόν. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι θὰ εἶναι λόγοι, τοὺς ὁποίους γνωρίζει ὁ Θεός.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΣΙΝΑΪΤΟΥ**Ἑρώτησις**

Δύναται ὁ ἄνθρωπος χωρὶς τὴν συνδρομὴν τῆς θείας χάριτος νὰ κατορθώσῃ τὴν ἀρετὴν;

Ἀπόκρισις

Ἄν ἤμπορῇ ὁ τεχνίτης νὰ διορθώσῃ καμμίαν ἐργασίαν κατὰ τὴν τέχνην του χωρὶς φῶς, εἵμπορεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ κατορθώσῃ ἀρετὴν χωρὶς τὴν συνδρομὴν καὶ βοήθειαν τῆς θείας χάριτος· διὰ νὰ τελειώσῃ λοιπὸν ὁ ὁρολόγῃς ἐν τεχνικώτατον καὶ πολὺ ὥραιον ὁρολόγιον, πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ ἔχῃ φῶς· ἄλλως τε δέ, μέσα εἰς τὸ σκότος ματαίως κοπιᾷ· κατὰ τὸν ὁμοίον τρόπον καὶ ὁ ἄνθρωπος, διὰ νὰ κάμῃ καὶ νὰ τελειώσῃ τὴν ἀρετὴν, πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ ἔχῃ τὸ φῶς τῆς θείας χάριτος, ἄλλως τε δὲ ματαίως κοπιᾷ, καθὼς λέγει ὁ Κύριος· «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν».

Ἑρώτησις

Πόσον εἰδὼν εἶναι ἡ θεία χάρις, ὅπου συνδράμει εἰς τὸ νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀρετὴν;

Ἀπόκρισις

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ὅπου συνδράμει εἰς τὸ νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀρετὴν, εἶναι τριῶν εἰδῶν· χάρις προκαταρκτική· χάρις ἀρχική· καὶ χάρις τελειωτική.

Ἑρώτησις

Ἡ χάρις ἢ προκαταρκτική ποία εἶναι; καὶ τί εἶδους εἶναι; κοινή; ἢ μερική;

Ἀπόκρισις

Ἡ χάρις ἢ προκαταρκτική εἶναι ἐκείνη ἡ ἔμφυτος ὁρμή, ὅπου μᾶς παρακινεῖ εἰς τὸ νὰ ἀρχίσωμεν τὸ καλὸν· αὕτη δὲ ἡ χάρις εἶναι ὡς ἄλλος τις πολύφωτος ἥλιος, ὅπου λάμπει ἐπίσης κοινῶς εἰς ὅλους, εἰς δικαίους καὶ ἀδίκους, πονηροὺς τε καὶ ἀγαθοὺς, καὶ μᾶς φέγγει διὰ νὰ κρίνωμεν τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ, καὶ μᾶς ὠθεῖ (τρόπον τινά) εἰς τὴν ἐναρξίν τοῦ καλοῦ, καὶ φροντίζει νὰ μᾶς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τοῦ κακοῦ, καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἐκάστου συνείδησις.

Ἑρώτησις

Ἡ χάρις ἢ ἀρχική ποία εἶναι; καὶ τί εἶδους εἶναι αὕτη; κοινή; ἢ μερική;

Ἀπόκρισις

Ἡ χάρις ἢ ἀρχική εἶναι ἐκείνη ἡ σπουδή, καὶ προθυμία, ὅπου μᾶς ἔκαμε, καὶ ἀρχίσαμε τὸ καλὸν μὲ ἐλπίδα καλῆν· αὕτη δὲ εἶναι μερική, καὶ ὄχι κοινή ὡς τὴν πρώτην, ἐπειδὴ ὅλοι ὠθεύονται, (τρόπον τινά) εἰς τὴν ἐναρξίν τοῦ καλοῦ ἀπὸ τὴν πρώτην χάριν, ὅπου εἶναι τὸ συνειδός· πλὴν ὅλοι δὲν ἀξιῶνται νὰ ἔλθουν εἰς τὴν δευτέραν, ἡγουν εἰς τὴν ἐναρξίν τοῦ καλοῦ, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγοι, κατὰ τὸ «πολλοὶ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί».

Ἑρώτησις

Ἡ δὲ χάρις ἢ τελειωτική ποία εἶναι; καὶ τί εἶδους εἶναι αὕτη; μερική ὡς τὴν δευτέραν ἢ ὄχι;

Ἀπόκρισις

Ἡ χάρις ἢ τελειωτική εἶναι ἐκείνη ἡ δύναμις, καὶ συνδρομή, καὶ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὅπου μᾶς ἐδυνάμωσε, καὶ ἐτελειώσαμε τὸ καλόν· αὕτη δὲ εἶναι πλέον μερική ἀπὸ τὴν δευτέραν χάριν, ἐπειδὴ ὀλίγοι ἀρχίζουν τὸ καλὸν πλὴν ὀλιγώτεροι τὸ τελειώνουν.

Ἑρώτησις

Καὶ ποιοὶ δὲν ἀξιῶνται;

Ἀπόκρισις

Ὅσοι κατεφρόνησαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κατεπάτησαν τὴν πρώτην χάριν τῆς συνειδήσεως, ὑπὸ τῆς πονηρίας αὐτῶν κινούμενοι προαιρέσεως.

ΟΝ ΚΑΡΠΟΝ ΑΠΑΙΤΕΙ Ο ΘΕΟΣ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Πάντα τὰ φαινόμενα ἔκτισεν ὁ Θεός, καὶ ἔδωκε τοῖς ἀνθρώποις εἰς ἀνάπαυσιν καὶ τρυφήν, καὶ νόμον δικαιοσύνης ἔδωκεν αὐτοῖς. Ἀπὸ δὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, ἄλλον καρπὸν ζητεῖ ὁ Θεός, καὶ ἄλλην δικαιοσύνην, τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας· συνείδησιν ἀγαθὴν, λόγους χρηστοὺς, ἐνθυμήσεις σεμνὰς καὶ ἀγαθὰς, καὶ πάντα τὰ τῶν ἁγίων κατορθώματα. Λέγει γὰρ ὁ Κύριος, ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ὡμὴν ἡ δικαιοσύνη, πλέον τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ δύνασθε εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται, μὴ πορνεύσῃς, ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴτε ἐπιθυμήσῃς, μὴτε ὀργισθῇς· χρὴ γὰρ τὸν βουλούμενον φίλον εἶναι Θεοῦ, φυλάττειν ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ ρύπου τῆς ἁμαρτίας, καὶ τοῦ πυρός τοῦ αἰωνίου τοῦ ὄντος ἐν ἡμῖν· τοῦτο ἀξίους τῆς βασιλείας καθίστησιν ἡμᾶς. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ, καὶ τῇ γενομένῃ εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν Αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΑΙ ΣΚΕΦΕΙΣ

Ἄς καλλιεργήσωμεν, ὁ καθείς μὲ ἐπιμέλειαν καὶ εὐχαρίστησιν, τὴν μερίδα τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν ἡ θεία Πρόνοια παρέδωκεν εἰς τὰς φροντίδας μας.

Ποτὲ ἄς μὴν ἐμποδιζώμεθα ἢ παρασυρόμεθα ἀπὸ σκέψεις φιλοδόξους, ὅτι εἴμεθα τάχα ἱκανοὶ δι' ἀνώτερα ἔργα.

Ποτὲ ψευδὲς ζῆλος ἄς μὴ μᾶς παρακινή νὰ ἐγκαταλείπωμεν τὰ καθημερινὰ μας ἔργα, μὲ τὴν ματαίαν ἐπιθυμίαν νὰ υπερβάλωμεν τὸν πλησίον μας εἰς πράξεις εὐσεβείας.

Ἄς ἀπασχολῇ τὸν νοῦν μας ὁ ἕξης συλλογισμός: Νὰ κάμνωμεν καλὰ ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον προωρίσθημεν, διότι αὐτὸ καὶ μόνον ὁ Θεός ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὰς χειρὰς μας.

—Νὰ ἐργάζεσαι ἀπλᾶ, φυσικά, μὲ ζῆλον, φαιδρᾶ, τέλεια.



ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΕΤΑ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Τὸν ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Παιδείας κ. Κ. Καλαμποκιὰν ἐπισκέφθησαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ τήν 4) 17 Ἰουλίου ἐ.ε. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Αὐξέντιος μετὰ τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων Σεβ. Διακλείας κ. Ἀκακίου καὶ Σεβ. Σαλαμίνος, κ. Γεροντίου, τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Καθηγουμένου Π. Μάρκου καὶ τοῦ Καθηγητοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς ἀφ' οὗ ἤκουσε τοὺς ὁμιλήτας ἐδέχθη σχετικὸν ὑπόμνημα, ὅπερ δημοσιεύεται εἰς τὸ παρὸν φύλλον καὶ ὑπεσχέθη νὰ εἰσηγηθῇ τὰ δέοντα εἰς τὴν Σεβαστὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν.

ΠΕΡΙ ΕΝΩΣΕΩΣ

Μετὰ χαρὰς ἀνέγνωμεν πάντες οἱ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀγαπῶντες εἰς τὸν «Ὁ ρ θ ὁ δ ο ξ ο ν Τ ὕ π ο ν» σχόλιον, εἰς ὃ γίνεται λόγος περὶ τῶν ὀρθοδόξων φρονημάτων τῶν Θεολόγων τοῦ «Σ ω τ ῆ ρ ο ς» καὶ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Τρεμπέλα.

Χαίρομεν χαρὰν μεγάλην, διότι εἰς τὰς χαλεπὰς ἡμέρας ἐν αἷς ζῶμεν καὶ ἐν αἷς ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις διατρέχει τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων ὑπάρχουν εὐτυχῶς «πιστοί», «Ὁ ρ θ ὁ δ ο ξ ο ι», οἵτινες εἶναι πρόθυμοι νὰ διατηρήσουν ἀνόθευτον καὶ ἀναλλοίωτον τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀντὶ πάσης θυσίας, ἀνευ νοθεύων, ὑποχωρήσεων καὶ συμβιβασμῶν.

Ἀς λάβουν ταῦτα σοβαρῶς ὅπ' ὄψει τῶν αἰ ἐκ τῶν Ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας ἐρωτοτροποῦντες πρὸς τὴν Δύσιν, διότι, ἐὰν θελήσουν νὰ ἐπιδιώξουν τὴν ἑνωσὶν τῶν Ἐκκλησιῶν μὲ ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Καθολικισμὸν θὰ ἀποτύχουν παταγωδῶς καὶ θὰ ἐξέλθουν τῆς προσπάθειάς ταύτης δεινῶς ἡττημένοι.

Ὁρθόδοξοι Ἕλληγες! Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου! Ἀς ἀγωνίζωνται αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους καὶ τῆς πλάνης κατὰ τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἂς μετέρχωνται παντοῖα μέσα καὶ τρόπους πρὸς καταρράκωσιν τοῦ γοήτρου τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως.

Στεντορεῖα τῇ φωνῇ διασαλπίζομεν πρὸς αὐτοὺς: «Εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς κατ' ἡμῶν» καὶ «Πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσιν τῆς Ἐκκλησίας» κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ Δομήτορος Αὐτῆς.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Πρόεδρος Κυβερνήσεως

Ἀριθμὸς Πρωτ. 1099

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουνίου 1967

Πρὸς

Τὸν Αἰδ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀναμμόδιστον Μπότση Ἐφημέριον Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Αἰκατερίνης Παλαισημερολογιτῶν

Σιτάκου 17
Ἄνω Πατήσια
Ἑνταῦθα

Διὰ τὴν εὐγενὴ προσφορὰν σας εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν σεισμοπλήκτων περιοχῶν, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
Κωνσταντῖνος Κόλλιας

Ἀκριβὲς Ἀντίγραφον
Ἡ Ἰδιαιτέρα Γραμματεὺς

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 17ην Ἰουλίου ἡμέραν Κυριακὴν, ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Μαρίνης πανηγυρίζουν τὰ ὁμώνυμα Ἱερά Ἡσυχαστήρια. 1) Τοῦ Π. Μεθοδίου εἰς Ἀγ. Θεοδώρους Μεγάρων καὶ 2) Τοῦ Π. Χρυσάνθου εἰς Β. Ντάρτζα Κερατέας.

—Τὴν 26 Ἰουλίου, ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί.

1) Ὁ ὁμώνυμος Ἱερός Ναὸς παρὰ τὸ Μοναστηράκι, δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.

2) Ἡ ὁμώνυμος Ἱερά Μονὴ παρὰ τὸ Μενίδι, δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

—Τὴν 27 Ἰουλίου ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος, ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ εἰς Κηπούπολιν, Παλαιὸν τέρμα, δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

—Τὴν 28 Ἰουλίου ἑορτὴν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου αἱ ὁμώνυμοι Ἱεραὶ Μοναὶ Λυκοδρόσεως καὶ Κορωπίου, δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γεροντίου ἐχειροτονήθη τὴν 5 Ἰουλίου ἐ.ε. εἰς Ἱεροδιάκονον ὁ Μοναχὸς Ἐπιφάνιος, κατὰ κόσμον Εὐάγγελος Μαυροκάκης, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου — Μεγάλου Πέυκο — Μεγάρων.

Τοῦ εὐχόμεθα καὶ εἰς ἀνώτερα.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Τὴν 3) 16 Ἰουλίου ἐ.ε. ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριάδος Βαθυχωρίου Κυργίων Δράμας ὑπὸ τοῦ Σεβ. Διακλείας κ. Ἀκακίου.